

La Sitja del Llop

Revista del Montseny

Número 34, agost de 2012
Preu: 3 euros.

Índex

Editorial	
Engrescament, tristor i determinació	2
<i>Consell de Redacció</i>	
Castanyers centenaris de Viladrau.	
Estudi d'inventari i catalogació	4
<i>Lluís Pagespètit i Blancafort</i>	
<i>Sergi Travessa i Danés</i>	
S'acaba l'inventari del patrimoni cultural immaterial del Montseny, ara comença la feina	9
<i>Sara Batet</i>	
<i>Lluís Garcia</i>	
Després de l'aigua, el gas.	
Una nova canonada pel Baix Montseny	10
<i>Sergi Travessa i Danés</i>	
Remences, segadors, rabassaires...	
I ara què?	12
<i>Daniel Rangil.</i>	
Tocar la terra	17
<i>Perejaume</i>	
Un baixmontsenyenc voltant pel massís	18
<i>Josep Lluís Òdena Rodríguez</i>	
Òlibes niant al bell mig de Sant Celoni	20
<i>Sergi Travessa i Danés</i>	
Avis savis:	
Emili Soms. Recuperant el patrimoni natural	21
<i>Salvador Lafuente,</i>	
<i>Sergi Travessa</i>	
<i>Carles Lumeras.</i>	
Els afers legals de la Coordinadora per a la Salvaguarda del Montseny	28
<i>Junta de la CSM</i>	
El sot Llobater, un nou cas de despotisme muntà.	
Crònica d'una barbaritat programada	30
<i>Junta de la CSM</i>	
Vint-i-cinquè aniversari de la CSM. Unes quantes imatges	33
<i>La Redacció</i>	

Portada: Pigot garser mitjà (*Dendrocopos medius*)
Fotografia: Jordi Novell

Editorial

Engrescament, tristor i determinació

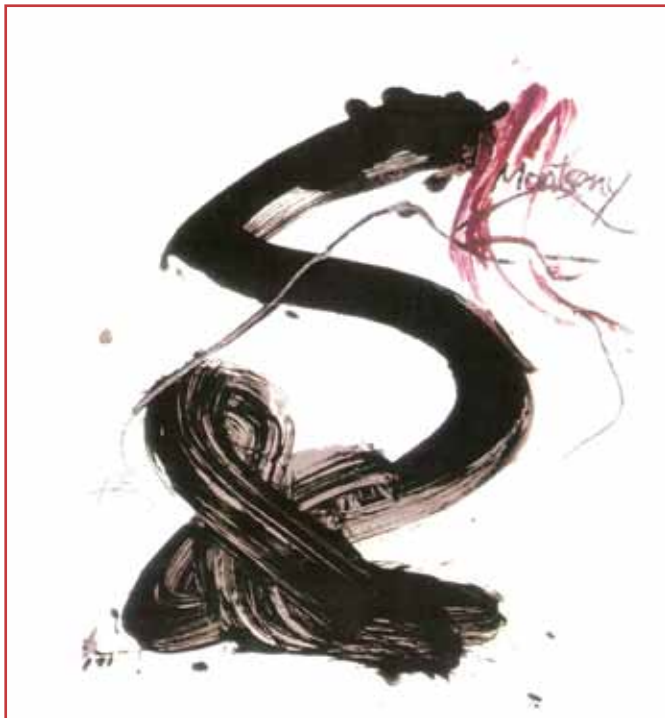
Acabàvem l'any 2011 amb un humil regust de feina ben feta. Amb bons ànims i una certa perspectiva del treball futur. Havíem clos el cicle d'actes que commemoraven el vint-i-cinquè aniversari de la Coordinadora per a la Salvaguarda del Montseny (CSM). Aquestes activitats ens varen permetre conèixer unes quantes persones que s'interessaren per la nostra tasca i també retrobar-nos amb companys de la primera fornada, membres fundadors de la CSM. La participació i la col·laboració d'una bona colla d'amics ens engrescaren clarament a continuar la nostra tasca.

En l'acte de cloenda, el nostre consoci, el pintor i poeta Perejaume, va retre un sentit homenatge a Antoni Tàpies, el pintor de Campins i del món, soci d'honor de la nostra entitat, que llavors ja estava malalt. Dissortadament, unes setmanes més tard, el mestre de l'*informalisme* i el creador del logotip que caracteritza la CSM des del seu origen ens deixava calladament, obrint un altre buit que serà impossible d'omplir. Des d'aquestes pàgines, nosaltres volem recordar-lo, solidari i participatiu, com va ser en els inicis de la nostra entitat. Artista i home compromès, sempre, amb el seu país i el seu territori.

Els actes relacionats amb el 25è aniversari de la CSM ens havien recordat els primers anys de la nostra entitat, quan gairebé tot estava per fer en el camp de la conservació de la natura al nostre país. Els fets esdevinguts durant els primers mesos de l'any 2012 ens van retornar a la realitat. Si algun illús s'havia arribat a convèncer que la tasca dels conservacionistes ja no era necessària, els esdeveniments immediats, tossuts, confirmaven a bastament la seva equivocació.

Els nostres governants, els que es dediquen a liquidar drets socials a tort i a dret, els que ens fan retrocedir a situacions similars a les que es patien fa cinquanta anys, aquests governants que s'han posat al servei dels bancs prenent recursos al poble per donar-los als qui han especulat, enganyant i estafant milions de persones; aquests governants, diem, són els mateixos que aprofiten l'ambient de desànim i de por per a iniciar una nova ofensiva contra la natura.

Algú deu pensar que exagerem. Si és així, només cal que segueixi les notícies dels diaris per a comprovar que tenim raó. Que vegi la proliferació d'obres d'infraestructures enormes que, bàsicament, només beneficien unes poques empreses constructores, a més de les grans companyies energètiques i els bancs (novament) que tenen a darrere. L'autorització d'aquestes obres, sigui del Govern central

Logotip de la CSM fet per Antoni Tàpies (1986).

o de la Generalitat, es concedeix al marge de qualsevol normativa mediambiental existent, fins i tot dins dels territoris protegits per normatives específiques.

Com un petit exemple del que diem, tan sols cal observar les obres del gasoducte que va anorreant el territori forestal dels dos Vallès, i que també ho farà amb el territori del Baix Montseny¹ tret que ho impedim. Amb aquesta obra podem adonar-nos de la magnitud de l'agressió. Ningú no ens ha justificat encara la necessitat d'aquesta barbaritat majúscula, que pretenia enllaçar amb França. Quan se sap del cert que, a l'altra banda, no hi haurà cap enllaç. L'única cosa segura és que, amb l'excusa de la utilitat pública, s'han estalviat els tràmits legals previs i, encara més, ens deixaran els efectes deleteris sobre espais de la Xarxa Natura 2000, a més d'una altra canonada inútil. Una altra canonada que ha costat un munt de milions, pagats, això sí, per la ciutadania, a la qual es priva d'allò que és més essencial dia rere dia.

Per si això fos poca cosa, la reforma de la Llei d'accés motoritzat al medi natural, propugnada per l'actual Govern de la Generalitat, amenaça de crear nous problemes en àrees naturals protegides, com els mateixos parcs naturals del Montseny i del Montnegre. Alguns

grans propietaris es fregaran les mans gràcies al possible negoci. És clar que no diran obertament que aquest negoci podrà incloure l'autorització d'efectuar curses a l'interior d'espais de protecció especial, amb tots els problemes que això hi comportarà.

Probablement envalentit per aquesta onada d'atacs impunes contra el medi ambient, un representant del més caspós estil de l'antic *amo* (encara en queden a terres montsenyenques) s'ha atrevit a fer destrosses a la riera del sot Llobater,² una zona protegida situada dins del municipi de Riells i Viabrea. Per a executar-les no ha tingut cap problema a transgredir la normativa del Pla Especial, l'informe negatiu del mateix Parc, la manca de permís de l'Ajuntament i la normativa sobre el domini públic hidràulic. Les obres promogudes per aquest individu han tingut repercussions serioses sobre la riera esmentada, tant per a la flora i la fauna com per a l'abastament d'aigua als mateixos veïns de l'àrea afectada.

Esperem, però, que, aquest cop almenys, la malifeta no restarà impune. La CSM, que ja havia anat prevenint d'aquesta possible agressió i de les seves conseqüències les autoritats del Parc, ha presentat denúncia davant la Fiscalia de Medi Ambient. Ara veurem si la justícia és per a tothom igual.

És ben evident que aquells qui es pensaven que la nostra tasca com a associació ja no era necessària s'equivocaven de mig a mig. Vénen temps difícils per a la nostra gent. També són temps difícils per a la natura que ens envolta. Ara és més important que mai no abaixar la guàrdia.

Consell de redacció

1. [Vegeu l'article «Després de l'aigua, el gas. Una nova canonada pel Baix Montseny», en aquest mateix número de la revista.](#)
2. [Vegeu-ne informació en aquest mateix número.](#)

Obres del gasoducte. Foto: Sergi Travessa i Danés